

fulde overgaae til 2den Behandling, hvilket vedtoges eenftemmig med 62 Stemmer.

Monrad: Turde jeg foreslaae Redfættelsen af et af 3 Medlemmer bestaaende Udvalg, navnlig for om muligt at fremkalde Formindfælle i Udgifterne, ligesom Lovudkastet fremkalder Formindfælle i Indtægterne.

Da intet andet Forslag fremkom, og Ingen begjærede Ordet, fattes Monrads ovenangførte Forslag under Afstemning og vedtoges med 59 Stemmer mod 1.

Efter Dagsordenen gif man derpaa til 1ste Behandling af Udcast til Lov om Tillægspenfion for forhenværende konstitueret Chef for det 6te Udskrivningsdistrict Capitain Johan Peter Bluhme. (Udcastet findes i Anhang A. Sp. 57 fgg.)

Müller: Af de Motiver, hvorpaa nærværende Lovudkast er støttet, sees det, at den paagjældende Embedsmand blev affædiget i 1851, men strax efter ansat som Chef for et af de nye Udskrivningsdistricter, fra hvilket Embede han imidlertid efter Justitsministeriets Indstilling atter afgik i 1854. Et af de svageste af de Lovudkastet ledsagende Motiver forekommer mig at være, naar der siges, at en ikke ubetydelig høiere Penfion vilde være bleven den Paagjældende tildeel, dersom han havde været fast beskiftet Udskrivningschef, thi vel kan det ikke nægtes, at en sliq Grund undertiden kan have betydelig Styrke, men jeg troer dog, at dersom det blev noget sædvanligt at anføre denne Grund, saa kunde det ogsaa let blive sædvanligt at betragte den Tid, hvori Noget var konstitueret i sliqe Embedsstillinger, som en saadan, der havde Penfionsberettigelse til Følge. Derimod forekommer det mig at have mere Styrke, naar den lange Tjenestetid og Affædigelsen i 1854 anføres; den Paagjældende har nemlig tjent Staten i næsten 44 Aar, fra 1810 til 1854, og hvad Affædigelsen i 1854 angaaer, da kjender jeg vel ikke nøiere det, hvorpaa den daværende Justitsminister

støttede sin Indstilling om Affædigelsen, men naar der tales om begaaede Misligheder ved Embedet, og det derhos siges, at der ikke er nogen Anledning til at troe, at de kunne tilskrives udbiist Uredelighed eller forsætlig Tilfidsættelse af hans Embedspligter, saa synes dette at antyde, — jeg kjender, som sagt, ikke det Allermindste til denne Sag —, at den Paagjældende maaffee kan have haft mindre nidkjære og mindre troe Undergivne; der staaer rigtignok tillige, at Forholdene dog vare af den Befkaffenhed, at Ministeriet saae sig foranlediget til at indstille ham til Afgang, men Alt leder dog til at troe, at Mislighederne ikke have været af nogen særdeles Betydning, thi ellers vilde vel neppe den nuværende høitærede Justitsminister være fremkommen med eller have undladt at modsætte sig et Forslag om en forhøiet Penfion. Dette fremgaaer ogsaa af et Bidnesbyrd, der findes i Motiverne paa sidste Side, hvor der tales om den Paagjældendes Redelighed, Nidkærhed og Paalidelighed som Embedsmand i den lange Periode, hvori han har tjent Staten, og navnlig som fast Udskrivningschef; den Tanke synes derfor ikke, at ligge fjern — jeg siger med velberaad Hu synes —, at denne Affædigelse i 1854 maa henregnes til disse ministerielle Capricer, af hvilke den Tid jo havde flere at opvise. Jeg troer derfor, at Vedkommende har et velbegrundet Krav paa denne i og for sig ubetydelige Penfionsforhøielse af 211 Rdlr. 86 s.

Monrad: Jeg troer ikke, at man kan tillægge Affædigelsen nogensomhelst politisk Grund.

G. Winther: Der blev af den første ærede Taler yttret, at der kunde være Betænkkelighed ved at indrømme denne Mand en forhøiet Penfion af Hensyn til, at han i længere Tid havde været konstitueret i et Embede. Hvad mig angaaer, kan jeg ikke finde, at det vilde være saa betænkellgt at tilstede en Forhøielse af Penfionen ogsaa af dette Hensyn; man havde jo da den Fordeel, naar man konstituerede Embedsmand, at man var Herre over, om man vilde indrømme sliqe Penfioner af Hensyn dertil eller ikke, og det kunde være,